

и бодростъ. На кжсо да кажемъ, обичалъ да прави добро на добрите, а на злитъ зло, отдѣлно на ония, що са на народъ и на мирни общени злосторкици, завземалъ са за най страшното и най мъжното, което секій не можалъ да направи и е било достойно за чудо и за поменъ въ народтъ.

Въ неговото время са появили единъ страшенъ Кесежия, черъ арапинъ, който ималъ гнѣздото си средъ Свищовското поле между Селата: Търбешъ и Хибеллий, въ расколите на сичките тамъ кервански пѣтища. Отъ нападеннето на този арапинъ, Сичките пѣтища сж спрели; не смѣялъ търговецъ не никакъвъ пѣтникъ отъ тамъ да премине. Нищо не можало да са окрие отъ неговото кърваво око, нето да одбѣгне отъ хвърковатитъ му бѣлы аждреханъ. Населения та на цѣлъ дунавски вилаетъ биле въ запустѣние. Гражданиите живѣяли, като подъ затворъ. Селачите не владѣяли не надъ домъ, не надъ имотъ : скотъ , лозя, нивя, чада женско и мъжко биле подъ неговата варварска власть, правѣжлъ съ тѣхъ както си щѣлъ, презъ дѣто минавалъ текли кръвь и сълзи.

Теглилата, на тѣзи околностъ дошле до ушите на Сидеря. Сидерю било драго съ кръвници на кръвь да излѣзва и на страшни страхъ да задава. Любялъ да прави работи необикновени, които да можѣтъ да са причетжъ за чудо, достойни за помѣни и да си чува пѣсни по пирове и седенки, приказки да му са приказватъ по корбани и зборови. Отъ този слухъ кръвтж му пламнала, сърцето му са разиграло и на умътъ си казалъ: тѣзи е по духътъ ми работа, достойна е и за чудо и, може да са виѣти и за дълго да остане въ народтъ за помянъ; Но тука побѣдата била за Сидеря сумнителна, защото това правителство често, по нѣкакво си сумѣние обезоржжва подданиците си съвсѣмъ, а господствующитъ си народъ силно обржжва, тѣй и тогази христините биле обезоржжени сжщо и Сидеръ немалъ ненай малко ножче, осенъ единъ якъ дрѣновъ кривакъ, а арапинътъ билъ обржженъ отъ краката до главата. Сидеръ билъ пѣшна, а арапинътъ на хвърковатъ бѣлъ аравийски аждреханъ, за туй нашиятъ юнакъ тутакси не са рѣшилъ да са срѣшне съ него, дори дълго не размислѣлъ и, най сетне, като си съставилъ планътъ, ѣдовлетворилъ мисалътж си и на пълно обнадежилъ себя си, рѣшилъ са да тръгне.

Въ единъ зименъ день, когато върлували силни бури мжили небе и вода и гѣстъ са снѣгъ съ вихрушки сипѣлъ на земета, впрегналъ си той силни те биволи въ ѣките си стегнати кола, напѣлнилъ си ведричната плоска съ руйно вино домашно и триоковитъ си крондилъ съ домашна върла приварейка, натруфилъ са съ пѣтничките си юнашки дрехи, обржжилъ са съ надежниятъ си дрѣновъ кривакъ, сторилъ си крѣстътъ и са впусналъ безъ страхъ по страшниятъ този пѣтъ. Силни бури и на витло сипѣвъ снѣгъ му са не опиратъ прѣсилия, ледове, стрѣвници не му прѣчели. Катъ вихъръ презъ тѣхъ преминавалъ и, незабавно стигналъ на сумни-